

הגדר הטובה" הפכה את המשך פרשת

איקרית ובירעם לאבסורד גמור

הצלב ענל הגיבנה

שלהם חולקו לכפרים היהודיים שאתם רואים כאן מימין ומשמאל. בתי הכפר נהרסו, מטעמי ביטחון והגיגיה, ורק את הכנסייה השארנו.

אולם, יידי היינונים-קאתולים מלבנון, הנכם בעלי בריתנו הנאמנים. אנחנו בוטחים בכם. אנחנו רוצים שעל גבולנו יישבו אנשים טובים ונאמנים כמוכם. נוספק לכם את כל הדרוש

שמיים שיש בידיכם נשק למכביר. "אולם תושבי איקרית היוונים-קאתולים, שגדלו בישראל, הם מוסוכנים מאוד. כשום פנים ואופן לא נוכל לסכוד שהם יישבו בקירבת הגבול.

אנחנו נאלצים לסרב לכל הבקשות להחזיר את עקורי איקרית לכפרם. נאלצנו לסתום את הפה לארכי-בישוף היווני-קאתולי יוסוף ריא. בן לבנון, יליד העיירה זחלה, אף שהיה ונשאר יידי מרשבע של ישראל. הוא עמד

דה בין ישראל ושכנתה הצפונית, יש פירצה טובה, שנועדה לקשר בין ישראל ובין כפרים מסויימים.

כפרים אלה שבקירבת הגבול מהווים מובלעת נוצרית בין ישראל ובין האיזור המוסלמי. הם מנותקים מן האיזור הנוצרי בהרי-לבנון ובצפון-המדינה. הם שייכים לעדה המארונית ולעדה היוונית-קאתולית.

כדי למנוע את סיפוח הכפרים האלה לאיזור המוסלמי, מושיטה ישראל תמיכה מירבית לכפרים אלה. ישראל קונה את סחורתם, מעסיקה את בניהם, מטפלת בחוליהם ובפצועיהם. העיתונות הזרה טוענת כי ישראל הקימה שם צבא-זוטא נוצרי, וחימשה אותו במיטב הנשק. כמה עיתוני גים במערב אף טוענים כי צה"ל קיבל על עצמו את הגנת הכפרים האלה, ומגן עליהם בפועל בימים ובלילות. תחנות-טליוויזיה זרות הראו את "המיליציה" של כפרים אלה, כשהיא מצוידת בעוודים.

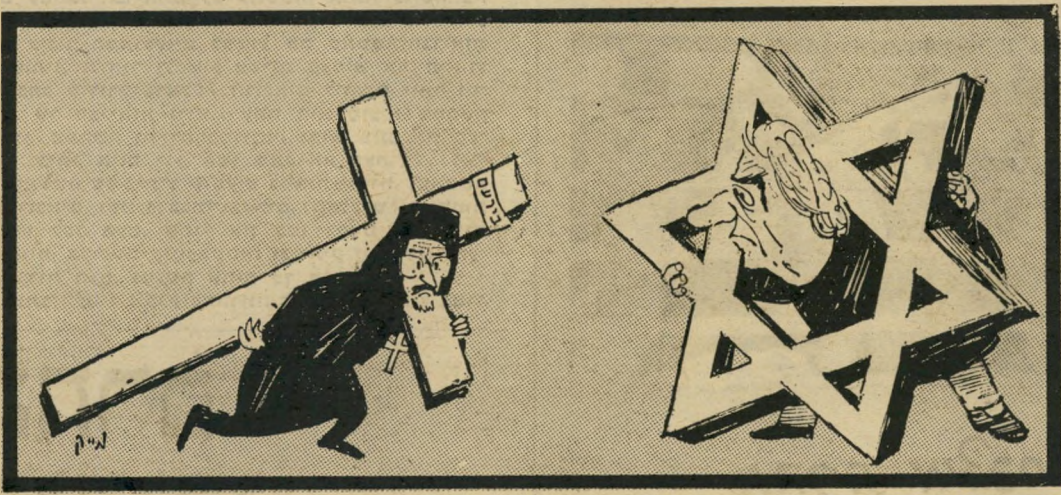
ש יעור קטן בגיאוגרפיה: הייד כביש-הצפון, בקירבת גבול לבנון, מתנשאת גבעה קטנה. על הגבעה הזאת מתנוי ספת כנסייה נמושה. זהו השריד האחרון של הכפר איקרית.

למרגלות הגבעה, על האדמה שהיתה שייכת לאיקרית, שוכן מושב בשם שומרה. סמוך לו, ממזרח, נמצא המושב דובב.

לאורך הגבול עומדת גדר-המגן. מצפון לדובב יש פירצה בגדר. שם מתרחשים הדברים שאנחנו מרבים לשמוע עליהם, עד בוש — הדברים המוכחים כי ישראל היא טובה, יפה, נדיבה, אצילה, הומאנית.

מעבר לפירצה בגדר, בצד השני של הגבול, שוכנים שלושה כפרים נוצריים.

מצפון לכפרים אלה משתרע האיזור המוסלמי של לבנון, הנתון לשליטת הצבא הפלסטיני של אש"ף.

(קאריקטורה של מייק, 1972)

בראש התובעים את החזרת העקורים. עד שהצלחנו להשיג את העברתו לקנדה. "ועכשיו, יידי הטובים, הכה נדבר על הי קשר ההיסטורי העמוק ועל העתיד המשותף של מדינת ישראל ומדינת לבנון הנוצרית..."

גולדה וארכי-בישוף ריא

אין ספק, כי מבחינה מעשית מוספחים עתה שלושה כפרים אלה לישראל, מרצונם וכוזי מתם, לפחות באופן זמני. הגבול לא זו על המפה, אבל הוא זו למעשה, צפונה.

אמר זה לא נועד להתווכח על טיבה והגיגונה של מדיניות זו. הוא נועד להצביע על מצב מסויים. מצב שעבר כבר את גבול האבסורד, והמת קרב במהירות לגרוטסקה.

ישראל מומינה את בני הכפרים המארוניים בלבנון להיכנס לישראל, לעבוד בה ולמכור בה את חוצרתם. רבים מן המארוניים האלה עוברים, בדרכם לצפת, ליד הכפר המארוני הנמוש כירעם. בני כירעם אינם רשאים לחזור לכפרם, מפני שהימצ' אותם של ערבים-מארוניים שם היא "סיכון בטיחוני". משמע: המארוניים מלבנון אינם מסוכנים. להיפך. הם בעלי-ידידות יקרים שיש לפנקם, לסעדם ולרכוש את ליבם. ואילו המארוניים הישראליים, שרוכבם כבר נודדו במדינת-ישראל, שעברו את בתי-הספר הישראלי ושרבים מהם שירתו בצה"ל במישי מריהגבול — הם מהווים סיכון בטיחוני.

הוא הדין לגבי איקרית. היוונים-קאתולים מלבנון מתבקשים לעבור את הפירצה הטובה בגדר הרעה, לבקר את קרוביהם בארץ, לעבוד ולסחור באן. בדרכם לנהריה וזחיפה הם עוברים לרגלי הכפר היווני-קאתולי איקרית.

כל מי שעובר בכביש רואה את הכנסייה הקסומה בראש-הגיבנה. מה עונים המלווים הישראליים לשאלות אורחיהם הלבנוניים, כאשר אלה מתעניינים בוהות הי כנסייה הזאת. הנה הרצאה-לדוגמה של מלווה ישראלי: "זהו הכפר איקרית. תושביו גורשו מכפרם. בימי שלום, אחרי מילחמת-העצמאות שלנו, מטעמי ביטחון. האדמות

ש יעור קטן בפוליטיקה: בני הכפר איקרית נמנים עם העדה היוונית-קאתולית, שהיא העדה הנוצרית הגדולה ביותר במדינת-ישראל. בלבנון זוהי העדה הנוצרית השנייה בגודלה, אחרי העדה המארונית.

תושבי איקרית גורשו מכפרם, בדרכי מירמה וכחש ובניגוד לחוק, למחרת מילחמת-העצמאות. סמוך לאותה חקופה גורשו מכפרם גם בני הכפר כירעם. בני העדה המארונית. כירעם סמוכה אף היא לגבול הלבנוני, במרחק של כמה קילומטרים ממזרח לאיקרית. מאז, מזה דור שלם, מנהלים עקורי איקרית וכירעם מאבק עקשני והוקי על זכותם לחזור לכפריהם ולהקים מחדש את בתיהם. מאבק זה נתקל עד כה בקיר אטום. איש לא טען מעולם שבני איקרית וכירעם חטאו איפעם נגד מדינת-ישראל, או שיש ספק בלשונם בנאמנותם לחוקי ישראל.

כאשר הגיעה לשיאה המערכה האחרונה למען החזרת תושבי איקרית וכירעם, ערב מילחמת יום-הכיפורים, טענה ראש-הממשלה גולדה מאיר שאסור להחזירם משום שזה ייצור "תקדים". באותה שעה אירגנו יישובי הצפון, וביי גיהם המושב דובב, מאבק קיצוני נגד החזרת העקורים. הם חששו שמא יצטרכו להחזיר חלק מאדמות איקרית וכירעם לבעליהם.

כתעמולה הכלת-יריביות, שליוותה את המאבק, טענו מתנגדי השיבה, בממשלה ומחוי צה לה, כי אין לסכוד על הגבול הצפוני כפרים ערביים, גם כשהם נוצריים. ערבי הוא ערבי. עצם הימצאות הכפרים שם, כך נאמר, תהווה סיכון בטיחוני חמור ביותר.

משום-כך מוקפא העניין עד עצם היום הזה.

ה משך השיעור: בשנה האחרונה נטושה בלבנון הסמוכה, מרחק כמה קילומטרים מאיקרית וכירעם, מילחמת-אזרחים אכזרית. ממשלת ישראל הבהירה שהיא רואה במידי המה זו מאבק בין המוסלמים לבין הנוצריים. היא לא הותירה כל ספק בכך שהיא תומכת בכל-הסתיינות בצד הנוצרי של המאבק.

ראש-הממשלה קרא "לעולם הנוצרי" לחוש לעזרת הנוצרים בלבנון. עיתונים מערביים מפרסמים ללא-הרף ידיעות על אספקה מאסיבית של נשק ישראלי לכווחות הנוצריים, על הדרת המפקדים הנוצריים בידי קצינים ישראליים, על קיום הסגר ימי ישראלי על החוף המוסלמי בדרום-לבנון, על שיתוף-פעולה ישראל-אמריקאי וישר-אלי-סורי למען הנוצרים.

אין ספק: ממשלת ישראל רואה את עצמה כבעלת-ידידות טבעית של המחנה הנוצרי בלבנון, ובמיוחד של העדה המארונית והעדה היוונית-קאתולית.

ש יא השיעור: בשבועות האחרונים קרה משהו בקירבת הכפרים הנושעים איקרית וכירעם. הדברים קשורים במה שנקרא בפיו שר-הביטחון, שאין לו אוזן לשפה העברית, "הגדר הטובה". הוא התכוון לאמר שבגדר הרעה, המפריי

א ני נמנה עם הישראליים הנאבקים מזה 25 שנים ויותר למען החזרת עקורי איקרית וכירעם. זוהי תביעה של צדק וחוק, כבוד וחבונה, ואין היא קשורה, בעיני, במה שמתרחש כעת בלבנון.

יתר על כן, אני סבור כי המדיניות הישראלית בלבנון היא מוטעית מיסודה. קצרת-רואי ומסוכנת. אולם אם זוהי מדיניותה של ממשלת יש' רא, איך, כשם אלוהים (אלוהי היהודים, המארוניים והיוונים-קאתולים כאחד!) אפשר להצדיק את המשך השטרוריה של איקרית וכירעם?

אין אפשר להבין את ההיגיון של האדונים רבין, פרס ואלון?

כשרבין קורא למפעילי-החדש למען הנוצי רים בלבנון; כשפרס מצטטם אחת לשעתיים בחברת בני הכפרים הנוצריים שמעבר לגבול; כשאדון מפתח את ריבוי הארכי-בישוף המא' רוני המנות — איך הם יבוליים להכויט כעיניהם של עקורי איקרית וכירעם?

ה פרשה בודה הופכת מגוחכת. אני מתבייש כשאני נאלץ להקדיש לה מאמר נוסף. אני רוצה להציע לממשלת ישראל לשים דה קץ. הבה תחליט הממשלה להחזיר את עקורי איקרית ו-כירעם לכפריהם. עכשיו. מיד.